

Geachte professor Libbrecht en familie, mijnheer de minister, collega burgemeester, schepenen, mevrouw de voorzitter, dames en heren,

In al uw hoedanigheden heet ik u van harte welkom hier in onze volkszaal van het stadhuis.

In de Bourgondische periode werd Oudenaarde 'dé verblijfplaats der edelen' genoemd en velen kwamen in dit gebouw in deze zaal over de vloer: hertogen, graven en zelfs Keizer Karel. We mogen echter niet vergeten dat de doorsnee inwoners van deze stad en deze streek daar toen weinig boodschap aan hadden en vaak in armoedige omstandigheden probeerden te overleven. Het plebs werd niet gezien. Zij waren die 'anderen'.

Vandaag zijn die edelen voor ons alle inwoners en bezoekers die genieten van onze stad, onze monumenten, onze kunstcollecties en het mooie, groene, heuvelachtige landschap dat ons omringt. Ik heet jullie namens het stadsbestuur dan ook van harte welkom in deze volkszaal van het stadhuis, vandaag letterlijk een zaal voor het volk in de ruimste betekenis van het woord.

We zijn allemaal wereldburgers geworden hoewel velen daar niet bewust voor gekozen hebben. Er is vrees voor 'het andere', het onbekende, want er is veel diversiteit in de maatschappij en er zijn levensbeschouwelijke verschillen die ons dikwijls op onszelf doen terugplooiën.

Professor Libbrecht, uw grote verdienste is het ontwikkelen van een mondiaal bewustzijn door een denkkader te ontwerpen dat ruimte biedt aan de verschillende filosofieën en denktradities uit Oost en West. De fundamentele levensbeschouwelijke verschillen kunnen ons helpen elkaar beter te begrijpen, maar ook ons wereldbeeld te verruimen en te verdiepen. De 'anderen' zijn meer waard dan tolerantie en hun waardevolle interpretaties verdienen een oprechte interesse. We zijn dan ook oprecht blij dat u hier vandaag uw werk *Filosofie zonder grenzen* komt toelichten en dat uw gedachtegoed verder zal gekoesterd en gepromoot worden door het Libbrechtgenootschap. We zullen dan ook met belangstelling luisteren naar mevrouw Els Janssens, voorzitter van het genootschap, zo onmiddellijk.

Dames en heren, na de aanslagen in Brussel, vorig jaar op 22 maart, werd ik getroffen door de tekst die auteur Griet Op de Beeck die dag schreef, met als titel 'Laten we durven'. Het is geen groot filosofisch traktaat, maar ik eindig mijn verwelkoming graag met een paar citaten, waarvan ik denk dat ze hier misschien toepasselijk kunnen zijn.

Ik citeer: "Laten we graag zien omdat we dat kunnen en leven, voluit en gretig, omdat we dat mogen en het daarom dubbel zo goed moeten doen. Laten we beter leren weten, niet meer worstelen met de dagen die al die anderen daar zo maar opeens zijn kwijtgeraakt. Laten we geen engelen zijn, maar als het kan toch ook geen duivels. Laten we mensen zijn en menselijk zijn. Laten we stoppen met hopen en doen wat moet gebeuren om het te doen gebeuren, en mild zijn voor wie dat nog niet kan. Laten we ze open laten, onze deuren, onze armen, onze geesten. Kortom, laten we durven."

Dank u wel.